

З горлянки випурхнув й — під шкіру — горобець,
Щоб перебути поштовхи озону,
Що — сквапно — в переміщеннях підземних
Гробницю, яку — досі ще — раби.

Все зупинилося, а пам'ять вигріба
Доріжки, що — жорства, газон, лоша і замок,
Початок літа, де наклались зими,
Рулони скла, що — в надрах ще — вербу.

Як — світла поклади — усі судини,
Дарма що дійсність — небуття судомить,
На зламах унедійснюючи форми, —

Змінився власник — й наличка, що — фірму.
Лиш скелі вищають і — далі й далі — ґрунь.
Гравець єдиний — дух — без правил гри?